

УТРО

И ето пакъ надъ кървавитъ урви
надъ улицитъ тънещи въ мъгла
роди се утрото разплакано, наново
понесло вѣчнитъ и гибелни тегла.

Роди се утрото срѣдъ хиляди нещастни,
срѣдъ хиляди ненуждни плачове,
срѣдъ уличния смѣхъ на паднали девизи
въ бездната на алчни грѣхове.

О, утрото, разплаканото утро
за гибель нова пакъ ли се роди?
За мъжки ли? . . . Или душитъ ни
стогрѣшни днесъ да възроди!

Не вѣрвамъ азъ, защото виждамъ,
че всѣко утро носи ни: падение и срамъ
и никой день съ възторзи не огрѣва
на красотата срутения храмъ.